

A close-up photograph of a woman's neck and shoulder. She is wearing a black lace dress with a white undergarment. Her jewelry includes a multi-strand pearl necklace, a large pearl pendant, and a bracelet. The background is dark, making the white and black elements stand out.

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN WIGGS

NEITSI KÄSI

„TUDORITE ROOSI” TRILOOGIA
2. RAAMAT

Susan Wiggs
THE MAIDEN'S HAND
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar

© 2009 by Susan Wiggs
Ajakohastatud esimesest väljaandest
VOWS MADE IN WINE,
HarperCollins 1995
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M06210110
ISBN 978-9949-12-923-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

*Mu kolleegile
Barbara Dawson Smithile
armastuse ja tänutundega kõigi sõpruseaastate eest.*

TÄNUAVALDUSED

Tahan tänada Joyce Belli, Betty Gyenest ja Barbara Dawson Smithi nende heldelt annetatud aja ja toetuse eest. Samuti tänan paljusid GEnie® Romance Exchange, elektroonilise kuulutustahvli liikmeid väga paljude huvitavate arutelude eest. Eriline tänu Trish Jensenile ja Kathryn van der Polile nende korrektorioskuste eest.

Ma olen petlikum kui joobnult antud vanded.

— William Shakespeare

„Nagu teile meeldib” III vaatus, V stseen

PROLOOG

Oliver de Lacey oli surnud halvasti. Ta oli töinates ja paludes timuka silmusesse läinud ning tema viimane tegu sureliku mehena oli olnud enda märjakstegemine.

Tol hommikul oli ta ärganud oma pimedas vangikongis Newgate'is, palunud viimast korda, et saaks vangivalvuri tütrele lapse teha, valetanud preestrile, kes tuli talle patukustutust andma, ja oksendanud oma viimase hommikueine välja.

Nüüd maksis ta oma paljude pattude eest kõige kõrgemat hinda.

Pärast poomist polnud Oliveri laskumine põrgusse päris see, mida ta oli oodanud. Tegelikult piirnes see peaaegu pentsikusega. Pimedus, jah, aga mis olid need halli valguse pahaendelised lõhed ja see krigisev kolistav heli? Ja kui ta oli oma sureliku keha maha jätnud, miks tundis ta siis kaelas seda neetud valu? Miks haistis ta värskelt lõigatud puu lõhna?

See oli uus ja eriliselt kohutav mehe jaoks, kes polnud oodanud, et ta sureb kõigist asjadest just hukkamise läbi nagu tavaline kurjategija. Ta oli alati teadnud, et sureb noorelt. Kuid ta oli tublisti

vaeva näinud, et kindlustada endale kuulsusrikas hinguseleminek. Ta oli unistanud hukkumisest, kui ta võitleb duellil, kihutab hobustega või isegi magatab teise mehe naist.

Mitte aga – Jumal hoidku – kiikumisest kaelapidi kõiel, samal ajal kui verejanuline rahvahulk teda mõnitab.

Vähemalt ei teadnud keegi, et see on lord Oliver de Lacey, Wimberleigh' parun, kes pidi koidikul surema. Ta oli vahistatud, kohtu alla antud ja surma mõistetud Oliver Lackey maskeerinus – tavaline habetunud kelk, kes on algatanud ühe mässu liiast.

Taevale tänu väikeste teenete eest. Ta oli säästnud oma perekonna suurest häbist. Nad kõik olid läinud kuni kevadeni välismaale, tagasi tulles nad leiavad, et Oliver on lihtsalt jäljetult kadunud.

Ah, milline raiskamine, mõtles ta vastikustundega, kui tema kummaline konvoi teda igavesse hukatusse transportis. Ta oli tahtnud jätta endast jälje oma lühikeses ajas maa peal. Selles püüdluses oli ta armastanud iga naist, keda suutis leida, võidelnud igas lahingus, millega sai liituda, proovinud iga delikatessi, lugenud iga raamatut, sukeldunud igasse seiklusse, mis oli meeldivale noorele lordile kättesaadav. Ta oli elanud kiiresti ja rängalt ja aplalt teadmisega, et tema haigus saab ühel päeval temast võitu.

Ja täna hommikul, tund aega enne kuke kiremist, oli ta surnud argpüksi surma.

„Räägitakse, et ta suri halvasti.” Hääل tungis Oliveri põrgusse kandvasse veokaarikusse. „Kas sa nägid?”

Jumala valguse nimel, see oli kole jumalakartmatu hääл.

„Ma nägin.” See hääл oli kontrastina armas kui lõokese lõõritus koidu ajal. „Ta ei ilmutanud üldse mingit väärikust. Ma ei suuda aru saada, miks Spencer selle võtmisega nii kangesti peale käis.”

NEITSI KÄSI

Spencer? Saatana nimi oli Spencer?

„Spencer,” ütles kole hääl, „töötab salapärasel viisil nagu Jumal taevas. Kas ta teab, et sa oled kaasa tulnud?”

„Muidugi mitte,” vastas naine. „Ta arvab, et ma aitan ainult šifreerimisel. Ta ei tohi kunagi teada saada.”

„Noh, katk ja rõuged, see ei meeldi mulle. Mitte üks põrm.”

Aamen, mõtles Oliver. Surm muutus iga hetkega üha veidramaks. Laskumine põrgusse oli tõepoolest pentsik asi.

Krigin ja kolin lakkas järsku.

Mis nüüd? imestas Oliver. Ta kogus end tule ja väävli rünnakuks.

„Nüüd ettevaatust. Kas keegi on läheduses?” küsis mees.

„Ainult ülemhauakaevaja eemal oma hütis. Andsid sa talle palju kanget veini?”

„Oh, jah. Ta ei liigutagi oma konte.”

„Kuid ma näen aknast valgust,” ütles naine.

„Sul on õigus. Anname siis hea etenduse. Tõmba kaarik lihtsalt auguservale. Laseme selle siit välja.” Raske veokaarik nõksatas. „Rahu nüüd. Rahu! Pagana nõgusselgne setukas. Taganes peaaegu auku. Anna mulle see meisel. Ma kangutan laua lahti.”

Õhku täitis kriiksuv heli, millele järgnes hobuse hirnumine.

„Surilina ja tapatalgud!” sisistas mees. „Ole kastiga ettevaatlik! Sa ajad selle ümber.”

Oliveri elutute jalgade juures avanes valgusrüü. Ta hakkas kalduma ja libisema, kuni ta maised jäänused mööda järsku kallakut alla valati. Ta maandus millelgi tolmusel ja lõpmata palju kahjulikumal kui mis tahes asi, mida ta oma kaanonite kohaselt oli teinud.

„Oh ei,” sosistas naisehää. „Doktor Snipes, mida me oleme teinud?”

Tõepoolest mida, imestas Oliver.

„Ta on auku kukkunud,” ütles naine, otsekui oleks tema küsimust kuulnud.

Ah, mõtles Oliver. Lõpuks hakkab see loogilisena paistma. Põrgu oli auk, täpselt nagu isand Dante oli kirjeldanud. Välja arvatud asjaolu, et see koht oli külm. Luid tarretavalt külm.

„Peame ta välja tirima,” märkis Snipesi-nimeline mees.

Jah, jah, palun. Oliver üritas rääkida, kuid tema julmalt koheldud kõrist ei tulnud ainsatki piuksu.

„Doktor Snipes, vaata! Ta on teadvusele tulnud. Armas halastus, ta on päästetud!”

Päästetud?

Oliver nägi enda kohal terendamas paari varju, taevas nende selja taga pilviselt tumehall.

„Lackey? Kas sa kuuled mind?” hüüdis naine.

„Jah.” Sõna tuli välja kui vaikne hingeldus.

„Ta räägib! Jumal olgu kiidetud!”

Miks see Saatana tööriist kiitis Jumalat? Ja miks kõnetas ta teda Lackeyna? Kindlasti teadis Saatan tema tõelist identiteeti.

„Lackey, me peame su sealt välja saama,” ütles Snipes.

„Kus ma olen?” Seal. Ta oli rääkinud! Kahtlemata kohutav kähin, kuid kõne oli arusaadav.

„Ma... ee, see tähendab, sa oled linnakraavi lähedal Greyfriarsi vastas,” kostis Snipes. „Vaestehauas.”

„See ei olegi põrgu?” küsis Oliver rumalalt.

„Mõned ütleksid jah,” pomises naine.

Jumal, Oliver armastas seda häält. See oli selline eriline hääl, mida ta naiste juures jumaldas – armas, kuid mitte kile, karge ja täpne kui hästi häälestatud gittern.

„Kindlasti ei ole see taevas,” märkis ta. „Siis purgatoorium?”

NEITSI KÄSI

„Oh, doktor Snipes,” sosistas naine, „ta arvab, et on surnud.”

„Ma olen surnud,” teatas Oliver kähedal häälel. Tolm ja õled liigatasid, kui ta oma rusika tõstis. Ta aevastas. „Ma surin halvasti. Sa ütlesid seda ise.”

Ta oleks võinud vanduda, et kuulis lämmatatud naeru. „Sind poodi üles, kuid sa ei surnud.”

„Miks mitte?” Oliver tundis kerget pahurust.

„Sest me ei lasknud sul surra. Me andsime timukale pistist, et ta köit lühendaks ja hoolitseks, et sind maha lõigataks, surnuks kuulutataks ja kasti naelutataks, enne kui sa sured.”

„Oh.” Oliver mõtles hetke selle üle järele. „Täna.” Siis ta ägas. „Sa tahad öelda, et ma palusin ja alandasin ja tegin end... ee, häbistasin end mittemillegi pärast?”

„Paistab küll nii.”

Kaugel kires kukk.

„Tule, aeg on napp. Me peame su sealt välja saama. Saad sa end liigutada?”

Oliver püüdis istukile tõusta. Jeesus, küll ta liikmed olid nõrgad! Tal õnnestus end püsti ajada. „See koht on üleni muhklik,” kaebas ta. „Mis laadi põrguaugust ma end leian?”

„Lõoke* ütles sulle,” vastas Snipes. „See on vaestehaud.”

Lõoke. Naise nimi oli niisama armas nagu ta hääl.

„Ehk sa tahaksid kiirustada,” ütles naine. „Võid nende käest mingi haiguse saada.”

„Kelle käest?” küsis Oliver.

---

* Triloogia 1. raamatus „Kuninga käsul” on toodud ka tema tegelik nimi – Guinivere Beatrice Leticia Rutledge Merrifield, kuid kõik kutsuvad teda Lõokeseks. (Tõlkija)